

Navetan katolla

Maanviljelijä Johannes istua nyhjötti Vironperän navetan tuotantokatolla. Se oli merkillinen hökötys, rakennettu vesikaton päälle tellinkien varaan, eikä kukaan oikein tiennyt sen tarkoitusta. Komealta se kuitenkin näytti, niin että kyläläiset olivat ruvenneet kutsumaan navettaa Nakkilan kirkoksi.

— Siellä se taas Johannes istuu temppelin harjalla, naapurit nytkin supattelivat. Johanneksella oli nimittäin tapana nousta katolle mietiskelemään aina, kun oli murheita.

Tällä kertaa murheena oli vuodentulo. Kuusitoista hehtaaria hennettä oli vielä panematta seipäille eikä kaikkia perunoitakaan ollut puitu. Mansikki oli ummessa ja muut kanturatsat lypsetty viimeiseen pisaraan.

Joutessaan Johannes pureskeli pannukakkua, jonka Kaarina-emäntä oli aamusella paistanut. Hyväähän se oli, mutta syöminen oli hankalaa, kun molemmilla käsin piti pidellä jostakin kiinni, ettei tipahtanut niljakkaalta katolta.

Sattuipa paikalle naapurin isäntä Heikki, sukulaismies. Hänellä oli tapana jyristellä pienetkin matkat traktorillaan, vaikkei se kulkenut kuin kymmenen kilometriä tunnissa ja oli usein muun liikenteen tukkona. Heikki oli oikein kuuluisa siitä, että oli perso pannukakuille. Nytkin hänellä herahti vesi kielelle, kun hän näki Johanneksien katon harjalla panareineen. Heikki ajatteli, että jollain konstilla naapuri olisi saatava avaamaan suunsa ja pudottamaan herkkupala. Rupesi puhuttelemaan.

— Mitäs se isäntä siellä niin mörttisenä istuskelee? Puhetta-ko oot meitiskelemässä, sinultahan ne nekin hommat sujuu, Heikki aloitti mielevästi.

Mutta Johannes ei ollut huomavinaanakaan kehuja. — Mmph, hän vain sanoi suupielestään, vaikka muistikin, että Heikki oli maamiesseuran puheenjohtaja ja tilanhoito oli kiinni seuran leikkuupuimurin lainausvuoroista.

Toiselle puolelle navettaa talusteli samalla toinen naapuri, Kalevi, jonka kanssa Johanneksella oli yhteinen tie. Pahaksi onneksi myös Kalevi oli kovasti pannukakkujen perään, joten Johannes arvasi nyt joutuneensa kahden ahmatin väliin. Oikeastaan pannaria pitäisi antaa molemmille, mutta kun ei tahtonut riittää itsellekään.

Ja oikein arvattu. Kalevi yritti tuota pikaa samaa tempua kuin heikkikin.

— On pitänyt ilmoja sentään, hän sanoi kuin muina miehinä.

Johannes pysyi edelleen vai- ti, yritti vain nyökytellä innok- kaan näköisenä, ettei toinen ihan loukkaantuisi.

— Näyttää sulla olevan vielä viljoja korjaamatta, aprikoi Heikki toiselta puolen jo pientä uhkaa äänessään. — Noinko- han nuo puimati jäävätkin . . .

Eikä kohta Kalevikaan malt- tanut olla piruilematta:

— Niin, oikeastaan minä tu- lin puhumaan siitä yhteisestä tiestä. Että vieläkö sitä poru- kassa hoidellaan, vai pannaan- ko puomi. Kun on ruvennut vä- hän näyttämään . . .

Silloin Johanneksien hermot pettivät. Hän katsoi parhaaksi vastata kaiken uhallakin. Hän otti pannukakun suustaan ja asetti sen varovasti katonhar- jalle lerpalleen. Mutta voi! Ta- pahtui se, mitä hän oli pelän- nytkin. Jalka lipsi ja Johan- nes oli suistua suin päin alas katolta. Viime hetkessä hän tarrasi kiinni savupiipun kul- maan, mutta onnistui vain osit- tain, sillä matka jatkui vauhdil- la suoraan piipusta sisään.

Onneksi Johannes onnistui tekemään amtkalla ahtaassa savupiipussa puolitoista volt- tia eteenpäin kerien — vaikeu- saste 2,9 — ja pudota tupsahti tutun navettansa karjakeitti- öön suoraan jaloilleen.

Lehmät ynisivät iloisina isäntänsä yllättävästi entreestä ja jopa kaupungissa asuvan si- sarentyttären poni, joka oli na- vetassa talvihoidossa, tuli ja nuolaisi Johannesta korvalli- selta.

— Elkööhän nyt siinä, Jo- hannes punasteli mielissään, mutta tunsii olevansa jälleen tu- tussa turvallisessa ympäristös- sä.

Se pannukaku oli vain jää- nyt katonharjalle. Siellä kai se on vielä tänäkin päivänä, ellei- vät ole varikset syöneet.